

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců: **a) P. H., b) K. H.**, zast. Mgr. Radko Stránským, advokátem se sídlem Dvořákova 646/4, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č. j. KUJI 3208/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č. j. KUJI 3208/2014, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 5. 2013, č. j. OÚ//7769/2013/Še a potvrzeno napadené rozhodnutí. Stavební úřad

dodatečně povolil stavbu: „*Stavební úpravy a změnu užívání prodejny a skladu objektu č.p. 851 na hostinec na pozemku p.č. 3127/99 v k.ú. Bystřice nad Pernštejnem*“, a to na základě žádosti B. D.

II. Obsah žaloby

Žalobci namítali, že rozhodnutím žalovaného byl porušen zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a to především § 129, 130 a 111 až 115. Rovněž byl porušen § 2, 3, 89 a 90 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zdůraznili i porušení § 7 správního řádu, podle kterého mají dotčené osoby při uplatňování procesních práv rovné postavení a správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně. Dále byl porušen zákon o č. 361/2000 Sb., provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a hygienické předpisy na úseku ochrany veřejného zdraví.

Žalobci dále namítali, že stavební úřad vyzval stavebníka k doložení chybějících podkladů v termínu do 31. 12. 2011. Stavebník doložil chybějící podklady dne 7. 12. 2011. Stavební úřad měl rozhodnout toliko na základě takto doložených podkladů. Stavební úřad však umožnil stavebníkovi doložení dalších dokladů, a to na základě námitek žalobců vznesených při ústním jednání dne 9. 2. 2012. Takovým postupem porušil ústavní zásadu rovnosti stran ve správním řízení, neboť žalobci byli při zahájení jednání pracovníci stavebního úřadu Ing. Š. upozorněni, že k dalším námitkám podaným po skončení ústního jednání nebude přihlédnuto. Pracovnice stavebního úřadu žalobcům při jednání sdělila i to, že stavebník může dále doplňovat řízení o další potřebné doklady, neboť až do dne 9. 2. 2012 s ním nebylo zahájeno správní řízení pro porušení právních předpisů zjištěných na místě stavby dne 26. 5. 2011 (zahájení stavby bez stavebního povolení). Platné právní předpisy byly porušeny i tak, že stavební úřad po zrušení svého rozhodnutí ze dne 2. 4. 2012 žalovaným umožnil stavebníkovi doplňovat podklady k řízení.

Žalobci dále namítali, že stavební úřad a ani žalovaný se ve výrokové části řádně nevypořádali s jejich námitkami uplatněnými při jednání dne 9. 2. 2012. Stavební úřad vždy pod body 1 až 20, mimo části námítky 11, toliko uvedl, že tato námitka se zamítá.

Žalobci dále namítali, že komunikace v místě neodpovídá provozování hostince, kde lze předpokládat větší množství motorizovaných návštěvníků. Při stání osobního vozidla na komunikaci není nikde u stavby ani v jejím okolí šíře komunikace taková, aby po zaparkování vozidla byly další dva pruhy pro jízdu široké celkem 6 m, jak vyžaduje zákon o pozemních komunikacích. Stavební úřad se navíc vůbec nezabýval tím, zda pro vybudování parkovacích míst bylo nutné stavební povolení a zda je možné tento prostor užívat k parkování bez kolaudace. Rovněž nebylo provedeno místní šetření na komunikacích přilehlých ke stavbě za účelem zjištění toho, zda vyhovují budoucímu provozu a zatížení při neomezeném provozu hostince.

Žalobci dále namítali, že v důsledku užívání stavby (hostince) bez omezení provozu v nočních hodinách jsou narušena jejich práva, a to především hlukem, kouřem, pachy a

světlem. Odkázali mj. i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Rc 22 Cdo 572/2003, dle kterého musí stavební úřad rozhodnout o námitkách budoucích imisí. Dle § 111 odst. 2 stavebního zákona je pak stavební úřad povinen ověřit účinky budoucího užívání stavby. Stavba hostince bez omezení doby provozu ve vzdálenosti 10 m od jejich nemovitosti hrubě narušuje jejich právem chráněné vlastnické zájmy a znehodnocuje i jejich stavební pozemek a nemovitost. Tyto námitky považovali za zcela zásadní. V této souvislosti zdůraznili, že v hlukové studii nejsou dostatečně uvedeny všechny možné zdroje hluku v rámci běžného provozu takového zařízení. Požádali, aby studie byla doplněna o další možné zdroje hluku a jejich účinku na okolí, které se v takovém zařízení při jeho provozu budou a mohou vyskytovat. Stavební úřad ani nezvažoval účinky změny užívání stavby na okolní nemovitosti. Vyžadovali, aby stavební povolení obsahovalo povinnost zabudovat ve stavbě pevná okna bez možnosti otevírání hostincem směrem k jejich nemovitosti, a to z důvodu nezvyšování hlučnosti.

Závěrem namítali, že žalovaný porušil § 89 správního řádu, neboť nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, neboť žalobní body se plně shodují s námitkami žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu, s nimiž se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vypořádal.

IV.

Jednání před soudem

Žalobci u jednání především uvedli obdobné skutečnosti jako v žalobě. Za nejvážnější považovali porušení zásady rovnosti stran, koncentrace řízení a možnost doplnění podkladů stavebníkem i po termínu 31. 12. 2011.

Žalovaný se z jednání soudu omluvil.

Soud provedl při jednání dokazování stavebním povolením vydaným MěstNV, odborem výstavby, Bystřice nad Pernštejnem ze dne 21. 7. 1982, č. j. Výst. 411/82 a kolaudačním rozhodnutím téhož úřadu ze dne 11. 11. 1983, č. j. Výst 1057/83.

V.

Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobců, že stavební úřad umožnil stavebníkovi doplnit podklady na základě jejich námitek ze dne 9. 2. 2012, a proto nerozhodl jen na základě podkladů předložených stavebníkem dne 7. 12. 2011. Soud k tomu uvádí, že v posuzovaném případě bylo vedeno řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. V tomto řízení se postupuje přiměřeně podle § 111 až 115 stavebního zákona. Dle § 114 odst. 1 stavebního zákona *účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.* Dle § 112 odst. 1 stavebního zákona *stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.* Citovaná ustanovení tedy především zakládají účastníkům stavebního řízení možnost podat námitky a určují, ke kterému časovému okamžiku se tato povinnost vztahuje, aby k nim bylo přihlédnuto. Takto limitované (koncentrované) oprávnění se však vztahuje na účastníky stavebního řízení uvedené v § 109 písm. b) a následující a nikoliv na stavebníka. Stavebník by naopak měl mít možnost na uplatněné námitky reagovat, a to i případně doložením dalších podkladů. Soud zde odkazuje i na komentář v ASPI k § 112 odst. 1 stavebního zákona (komentář od 1. 1. 2013) podle něhož: *„Shodně s novou právní úpravou obsaženou v § 92 zákona (srov. komentář k tomuto ustanovení) již zákon výslovně neukládá stavebnímu úřadu rozhodnout (ve výroku stavebního povolení) o námitkách účastníků řízení. Je však zřejmé, že stavební úřad o nich, stejně jako v případě včas uplatněných námitek v územním řízení, rozhodnout musí, učiní tak ale jen nevýslovně (nepřímo) tím, že v případě, kdy je shledá oprávněnými (opodstatněnými), vyzve stavebníka, aby v souladu s nimi upravit předloženou žádost (především projektovou dokumentaci), a pokud tak stavebník v přiměřené lhůtě neučiní, žádost o stavební povolení zamítne.“* Podle názoru soudu je nepochybné, že stavebník musí mít prostor, aby na námitky mohl reagovat a vnášet do řízení i nové podklady. Pro posouzení celé věci je stěžejní, zda měli žalobci možnost se s takto doplněnými podklady seznámit. Podle § 36 odst. 2 správního řádu *mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.* Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.* Smyslem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníkovi správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Pokud se má účastník právo vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí, pak bude výkon tohoto práva vázán na moment, kdy ve správním spise budou shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, č. 303/2004 Sb. NSS). Z obsahu správního spisu soud zjistil, že stavební úřad seznámil účastníky řízení s podklady k vydání rozhodnutí dne 15. 3. 2013. Žalovaný před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámil účastníky řízení s možností seznámit se s podklady opatřením ze dne 7. 1. 2014, č. j. KUJI 961/2014. Žalobci v této souvislosti ani nenamítali, že by s některými podklady nebyli seznámeni a nemohli se k nim proto vyjádřit. Dle názoru

soudu je stavebník oprávněn podklady doplňovat i poté, co bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno odvolacím orgánem a věc mu byla vrácena k novému projednání, neboť ze zákona nelze dovodit koncentraci, která by stavebníkovi takový postup neumožňovala. Soud k věci rovněž dodává, že povinnost stavebníka k doplnění potřebných podkladů byla navíc přímo obsažena v předcházejícím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 22. 6. 012, č. j. KUJI 426334/2012 (str. 12 odst. 3 rozhodnutí). Podstatné tedy je, že žalobcům bylo zachováno právo seznámit se s poklady a vyjádřit se k nim. Žalobci ani nenamítali, že toto jejich právo bylo porušeno.

Žalobci dále namítali, že se stavební úřad ve výrokové části řádně nevyrovnal s jejich námitkami žalobců uplatněnými při jednání dne 9. 2. 2012. Stavební úřad vždy pouze uvedl, že tato námitka se zamítá. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona, ve znění pro přezkoumávanou věc (do 31. 12. 2012), *ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení*. Postup stavebního úřadu odpovídal dikci zákona. Ve výroku rozhodnutí jednotlivé námitky žalobců zamítl, neboť je neshledal oprávněnými. V odůvodnění následně vyložil, z jakých důvodů k takovému závěru dospěl.

Další část námitek směřovala proti neodpovídající komunikaci, nedostatkům ohledně parkovacích míst a tomu, že se k budoucímu provozu na přilehlých komunikacích nevyjádřil odborně kompetentní orgán. Stavební úřad a žalovaný v rozhodnutích mj. uvedl, že *výpočet parkovacích stání je řešen v průvodní zprávě na str. 3. Dle normy ČSN 73 6160, která obsahuje normový výpočet parkovacích a odstavných stání, je pro předmětnou stavbu třeba 6, 4 parkovacích stání. Navrženo bylo 7 stání, z toho 1 stání pro ZTP. Normovaný počet stání je zajištěn na pozemku p.č. 3127/4, který je dle KN veden jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace. Pozemek je využíván jako přístupová cesta pro auta k I. PP objektu č.p. 851, jako přístup k zásobování k rampě v I. NP, dále se zde nacházejí chodníky pro pěší přístup k objektu a na pozemku jsou zpevněné plochy, které slouží od kolaudace stavby z roku 1983 pro parkování osobních vozidel. V archivu stavebního úřadu byla dohledána situace umístění stavby k projektovému úkolu, zde je navrženo na předmětném parkovišti pro stání 9 vozidel. V situaci pro stavební řízení pro předmětnou stavbu, která je ověřena příslušným stavebním úřadem tehdejšího Městského národního výboru Bystřice nad Pernštejnem, odborem výstavby a komunálního hospodářství, služeb a obchodu ze dne 21. 7. 1982, pod č. j. 411/82 jsou zakresleny zpevněné plochy*. Soud provedl při jednání dokazování kolaudačním rozhodnutím ze dne 11. 11. 1983, č. j. Výst 1057/87, vydané tehdejším odborem výstavby MěstNV v Bystřici nad Pernštejnem podle § 82 odst. 1 stavebního zákona č. 50/1976 Sb, jimž bylo povoleno užívání stavby v Bystřici nad Pernštejnem - Černý vršek (stavba obsahuje prodejnu smíšeného zboží, sklady a soc. zařízení, odděleně je hostinec s provozními prostory, soc. zařízení pro hosty a zaměstnance, v suterénu technické podlaží) povolené dne 21. 7. 1982, č. j. Výst 411/82. Soud tedy souhlasí s žalovaným, že na předmětná parkovací místa bylo vydáno stavební povolení a následně byla provedena kolaudace. Jak plyne z rozhodnutí správních orgánů, jsou na pozemku p.č. 3127/4 mimo komunikace i zpevněné plochy, kde by mělo být umístěno 7 parkovacích stání. K parkování není proto vyhrazena přímo přístupová komunikace, jak namítali žalobci. I z předložené projektové dokumentace a fotodokumentace, která je součástí správního spisu, plyne, že parkovací stání nejsou umístěna na příjezdové (přístupové) komunikaci tak, aby

ovlivnily její průjezdnost. Je pak lichá argumentace žalobců týkající se nedodržení § 25 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, tj. *při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy*. Budou-li vozidla v rozporu s § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu stát na pozemní komunikaci, pak je takové jednání postižitelné jako přestupek či případně správní delikt.

V řízení se jako dotčený orgán vyjádřil Městský úřad Bystřice pod Pernštejnem, odbor dopravy a silničního hospodářství dne 21. 2. 2012, č. j. DSJ/3295/2912/Ny. Ve vyjádření je mj. uvedeno: „...*zdejší úřad nemá námitek k předloženému návrhu dopravních opatření na MK ulice Stříbrná v Bystřici nad Pernštejnem, spočívající v zajištění parkovacích ploch na par. č. 3127/4 k.ú. Bystřice nad Pernštejnem a umístění svislého a vodorovného dopravního značení, označující parkoviště pro vozidlo, přepravujícího osobu těžce zdravotně postiženou za níže uvedených podmínek: - realizaci dopravních opatření nedojde ke změně dopravně technických parametrů dotčených pozemních komunikací, - navržená místní úprava provozu na PK bude stanovena příslušným správním úřadem, v souladu s § 77 zák. č. 361/2001 Sb., - před kolaudačním souhlasem stavby umístění, resp. realizace svislého a vodorovného dopravního značení bude provedena před započatím užívání stavby.*“

Žalobci ve stavebním řízení ani před soudem nepředložili žádný důkaz, odborné vyjádření, který by shora uvedené závěry správních orgánů zpochybnil. Soud proto jejich námítky neshledal důvodnými.

Žalobci dále v obecné rovině namítali, že stavební úřad se nezabýval či nedostatečně zabýval možnými budoucími imisemi stavby (obtěžování prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi). K těmto námitkám se vyjádřil stavební úřad zejména na str. 14 (bod 5, 6 a 7). Znehodnocením jejich stavebního pozemku a nemovitosti, tj. snížením tržní hodnoty jejich nemovitosti se stavební úřad zabýval na str. 15 bod 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se pak námitkami budoucích imisí a ověřením budoucího užívání stavby zabýval na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Stavební úřad i žalovaný se posouzením imisí zabývali, přičemž nedospěli k závěru, že byly překročeny limitní hodnoty negativních účinků stanovených právními předpisy. Jde-li o imise prachu, pachů, vibrací a osvětlení, nebylo shledáno ani překročení míry průměrné stávajícím poměrům. Všechna doložená závazná stanoviska jednotlivých dotčených orgánů na úseku ochrany životního prostředí, dopravy, požární ochrany či veřejného zdraví byla kladná. Žalobci přitom ani v řízení před správními orgány a ani v řízení soudním nepředložili žádný důkaz (např. odborné vyjádření), že by imise mohly v budoucnu překračovat míru průměrnou poměrům. K problematice hluku byla vypracována hluková studie. Žalobci namítali, že v hlukové studii nejsou uvedeny všechny možné zdroje hluku v rámci běžného provozu takového zařízení. Požádali současně, aby studie byla doplněna o další možné zdroje hluku a jejich účinku na okolí, které se v tomto zařízení při jeho provozu budou vyskytovat. Posouzení míry hluku byla předmětem souhlasného závazného stanoviska Krajského hygienického stanice kraje Vysočina ze dne 21. 8 2012, č. j. KHSV/13603/2012/ZR/HV/Wei. Proti němu podali žalobci odvolání a rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 12. 2013, č. j. 27668/2013-OVZ (závazné stanovisko) bylo závazné stanovisko Krajského úřadu kraje Vysočina potvrzeno. Je zde poměrně podrobně hodnocena akustická (hluková)

studie a na základě ní se dospívá k závěru, že není předpoklad překročení hygienických limitů hluku z provozu hostince ve výše uvedených místech, tj. chráněném venkovním prostoru a chráněném venkovním prostoru stavby žalobců. I v odvolání žalobci uplatnili námitku, že v hlukové studii nejsou dostatečně uvedeny všechny možné zdroje hluku v rámci běžného provozu takového zařízení a jejich požadavek na doplnění o další možné zdroje hluku a jejich účinku na okolí. Ministerstvo zdravotnictví k tomu uvedlo, že v akustické studii je zohledněn provoz hostince, včetně provozu kuchyně a vzduchotechnického zařízení a i hluk z parkoviště. I Ministerstvo zdravotnictví k námitce žalobců uvedlo, že není zřejmé, o jaké další zdroje hluku by se dle žalobců mělo jednat. Smyslem akustické studie je odhad důsledku realizace projektového záměru v území, popř. návrh protihlukových opatření, aby po realizaci záměru nedošlo k překročení hygienických limitů v chráněných prostorách dle § 30 odst. 3 zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně zdraví. Ve stavebním povolení je pak v podmínkách pro provedení stavby, tj. bod 10.4. zakotveno: „...po dokončení stavby bude stanoven zkušební provoz. V rámci provozu zajistí investor u akreditované nebo autorizované laboratoře ověření nezávadnosti běžného provozu restaurace z hlediska hluku, a to přímým měřením hluku v noční době při plném provozu restaurace (tedy v pátek v noční době nebo v sobotu v noční době) na dvou měřících místech v chráněných venkovních prostorech staveb, a to u RD č.p. 780 u. Stříbrná a u RD č.p. 784 ul. Stříbrná. Měření hluku je nutno provést při plném chodu VZT. Tímto požadují ověřit a zajistit prokazatelné dodržení limitních hladin hluku pro noční dobu u nejbližších chráněných venkovních prostor staveb. Pokud nebude příslušný hygienický limit prokazatelně dodržen, bude nutno ze strany investora stavby provést před zahájením trvalého provozu dodatečné protihlukové opatření.“ Soud k věci uvádí, že problematika hluku byla v rámci závazných stanovisek a hlukové studie posouzena dotčeným správním orgánem I. stupně (Krajská hygienická stanice) a k odvolání žalobců i odvolacím orgánem (Ministerstvo zdravotnictví). Soud neshledal důvod se od jejich hodnocení odchýlit. Žalobci navíc ani v žalobě či při jednání soudu nekonkretizovali, jaké zdroje hluku nebyly v akustické studii hodnoceny. Rovněž nedoložili ničeho, co by závěr správních orgánů zpochybňoval. Přímo ve stavebním povolení je pak stanovena podmínka zkušebního provozu se zjištěním hladin hluku a v případě překročení je stavebníku uložena povinnost provést protihluková opatření. Bude tedy znovu posuzováno dodržení limitních hladin hluku a tedy i případné zasažení do jejich práv žalobců, jenž podle dosavadních zjištění nebylo shledáno. V posuzovaném případě soud souhlasí se správnými orgány i v tom, že nelze po stavebníkovi požadovat provedení změn v projektové dokumentaci (osazení pevných oken bez možnosti otevírání ze strany hostince) z důvodu snížení hlukové zátěže, nebylo-li shledáno porušení těchto hlukových limitů.

Soud rovněž neshledal porušení § 89 správního řádu, neboť i jak plyne ze shora uvedeného, žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobců a své rozhodnutí řádně odůvodnil.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobci v řízení úspěšní nebyli, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. 3. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu